

Fr. Ločniškar:

Na Miklavžev večer.

Noč razgrinja lahna krila
nad zemljó,
dete v postelj položila
mati je skrbnó.

Obnovila mu povest je
davnih dni,
da Miklavž otroke pridne
obdari.

Pravila že njej je mati
to povest
in še danes v duhu vidi
nso prelest.

V mislih prede srečo davno
in se radosti.
Dete sanja in obnablja
srečo bajnih dni.

Venceslav:

Vstani, sestra!

Vstani, vstani, sestra,
greva v loko zeleno,
tamkaj spi Alenčica
z zlato krono ogrsko.

Pride mimo bratec naš:
»Oj, Alenka ogrska,
kje je, kje je kralj Matjaž,
da vojskó preštejeva!«

Zaihti Alenčica:
»Pol ljudi je Lah pobral,
pol jih Turek je pobil,
kralj pa v gori je zaspal!«

Vstani, vstani, sestra,
Greva v loko zeleno,
se skrivaj razjokava,
da Matjaža več ne bo — — —

Venceslav Winkler:

Zvonovi pritrkavajo.

Zoon pri Fari pritrkava
tinka tonka, tinka tonka tin,
kakor da bi pesem rasla
iz vseh skritih hribovskih dolin.

Pesem v bregu, z njo gre sonce,
pesem v grapi, z njo gre beli smeh,
vrisakajo z vetrčím rahlim,
pljusakajo prek črnih, črnih streh.

V tem prečudnem svetlem hipu
hoče vse do zvezdnatih višin,
kamor pojejo zvonovi
tinka tonka, tinka tonka tin.